

Sygn. akt III KO 70/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak (przewodniczący)

SSN Dorota Rysińska

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie **E. B.**

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art.157 § 1 k.k.

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 19 sierpnia 2013 r.,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w R.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy w S. zwrócił się do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k. o przekazanie sprawy oskarżonego E. B. (sygn. akt II K .../07) Sądowi Rejonowemu w S. Wniosek ten został uzasadniony faktem, iż E. B. cierpi na zdiagnozowaną schizofrenię paranoidalną oraz rozpoznano u niego uzależnienie od kanabinoli. Zdaniem powołanych w przedmiotowej sprawie biegłych psychiatrów obecnie stan zdrowia oskarżonego, wobec nieznacznej poprawy pozwala mu na branie udziału w postępowaniu. Jednakże medyczne względy wskazują na minimalizację konieczności

przemieszczania się oskarżonego z R. z uwagi na ograniczony zakres remisji choroby.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić tylko wtedy, gdy realnie występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu. Ponadto czynnikiem, który musi być brany pod uwagę jest dobro wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego odstępianie od rozpoznania sprawy w sądzie miejscowo właściwym ma charakter wyjątkowy i może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (tak m.in. w postanowieniu z dnia 4 lipca 2006 r. V KO 55/06, Biul.SN 2006/8/17).

Zdaniem Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie owe wyjątkowe przesłanki zostały spełnione. Podstawowym celem procesu karnego jest rozpoznanie sprawy w rozsądnym terminie oraz w sposób zapewniający oskarżonemu niezbędne warunki do prowadzenia racjonalnej obrony, a przede wszystkim umożliwienie mu osobistego uczestniczenia w postępowaniu. Obecny stan zdrowia oskarżonego umożliwia mu udział w swoim procesie, gdyż zdaniem biegłych psychiatrów jest on na tyle zorientowany w sytuacji, by móc stawać na rozprawach. Z uwagi jednak na konieczność utrzymania pewnej równowagi psychicznej oskarżonego oraz kontynuowania leczenia jego choroby oraz prowadzenia postępowania zgodnie z zasadą bezpośredniości i zapewnienia oskarżonemu najbardziej optymalnych warunków prowadzenia własnej obrony umiejscowienie go jak najbliżej miejsca zamieszkania (i leczenia) oskarżonego.

Dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga od organów postępowania, by w sytuacjach wyjątkowych odstąpić od właściwości miejscowej, gdy nie tylko ułatwi to, ale w ogóle umożliwi przeprowadzenie sprawiedliwego procesu zapewniającego oskarżonemu optymalne warunki do obrony.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

